

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.051 van 28 november 2002
in de zaak A. 120.696/VII-26.543.**

In zake : de n.v. INTERNATIONAL PETROLEUM,
gevestigd te BRUSSEL,
Clémenceaulaan 11

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
WEST-VLAANDEREN

tussenkomen partij :

de n.v. POWER OIL,
die woonplaats kiest bij
Advocaten R. HONORÉ en F. VANDEN BERGHE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 4a.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. INTERNATIONAL PETROLEUM op 6 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 7 maart 2002 "inzake de overname gemeld door N.V. POWER OIL voor een inrichting gelegen Dudzeelsesteenweg 189 te Brugge";

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 september 2002, houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 3 oktober 2002;

Gelet op de mededeling van het verslag aan partijen;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. SOETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Afdelingschef K. DEWULF, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat K. VANDER CRUYSSSE die, loco Advocaten R. HONORÉ en F. VANDEN BERGHE verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de n.v. POWER OIL vraagt te mogen tussenkomen in de procedure; dat de n.v. POWER OIL de melding heeft gedaan die het voorwerp uitmaakt van de aktename waarvan thans de nietigverklaring wordt gevraagd; dat op haar vraag derhalve dient te worden ingegaan;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De b.v.b.a. NAROS, rechtsvoorganger van de huidige verzoekende partij, huurt ingevolge een handelshuurovereenkomst van 6 mei 1988, aangevuld met een addendum van 11 mei 1988, van André SNAUWAERT een onroerend goed aan de Dudzeelsesteenweg 112 te Brugge. Het betreft een tankstation.

Voor de uitbating daarvan krijgt de b.v.b.a. NAROS een exploitatievergunning van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 maart 1990 met als voorwerp een brandstoffenverdeelstation met een opslagplaats van 60.000 liter benzine en 30.000 liter diesel in ondergrondse houders en een luchtcompressor, dit voor de duur van twintig jaar.

Na een eerdere overdracht aan de n.v. ROSSEEL SERVICE STATIONS wordt deze vergunning op 31 oktober 1994 aan de verzoekende partij overgedragen.

2.2. Er ontstaat een geschil over de hernieuwing van de handels-huur tussen de verzoekende partij en de eigenaar. De weigering van die hernieuwing door de eigenaar wordt bevestigd met een vonnis van de vrederechter van Brugge van 25 juni 1999 en in graad van beroep met een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge van 29 oktober 2001.

Volgens de verzoekende partij loopt een tweede procedure met de eigenaar voor de rechtbank van koophandel van Brugge betreffende de terugname of de verkoop van door de verzoekende partij op het gehuurde goed geplaatste goederen.

2.3. Inmiddels zou de eigenaar, André SNAUWAERT, het kwestieus onroerend goed hebben verkocht aan de n.v. POWER OIL.

Op 14 januari 2002 meldt de n.v. POWER OIL de overname van de inrichting aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen.

Het meldingsformulier is enkel door de n.v. POWER OIL ondertekend.

2.4. Met een schrijven van 15 januari 2002 deelt de afdeling milieuvergunningen de melding van overname mee aan de huidige verzoekende partij, precies omdat enkel de overnemer de melding heeft ondertekend.

De verzoekende partij antwoordt met een schrijven van 28 januari 2002 dat zij niet akkoord gaat "met de overzetting van de milieuvergunning" en dat de bestaande milieuvergunning moet worden ingetrokken.

Met het thans bestreden deputatiebesluit van 7 maart 2002 wordt kennis genomen van de melding van overname van 14 januari 2002.

De essentiële motivering luidt als volgt :

"(...)

Gelet op het besluit van de Bestendige Deputatie d.d. 22.3.1990 waarbij vergunning verleend wordt om een brandstoffenverdeelstation met een opslagplaats voor 60.000 liter benzine in 2 ondergrondse houders van 30.000 liter elk en 30.000 liter dieselolie in een ondergrondse houder en een luchtcompressor (kW - 300 liter) te exploiteren, voor een termijn van 20 jaar 22.3.2010, op naam van BVBA NAROS;

Gelet op de melding van overname in 1993 door NV ROSSEEL SERVICE STATION, tov. ROSSEEL;

Gelet op de melding van overname d.d. 31.10.1994 van INTERNATIONAL PETROLEUM tov ROSSEEL SERVICE STATIONS;

Gelet op de melding van overname d.d. 14/01/2002 van N.V. POWER OIL, gevestigd te Vlamingstraat 33-35, 8560 Wevelgem, tegenover N.V. INTERNATIONAL PETROLEUM voor de inrichting gelegen Dudzeelse Steenweg 189 te Brugge;
kadastraal bekend :

Afdeling	Sectie	Perceelnummer
BRUGGE 17 AFD (KOOLKER-KE)	1	272/D

Dat de overname betrekking heeft op een benzinestation;

Overwegende dat de hierboven vermelde rubrieken, hoeveelheden en kadasterpercelen bepaald zijn op basis van het meldingsdossier en op basis van een vergelijking met vorige dossiers van de exploitant; dat er evenwel geen adviezen voorzien zijn in deze procedure, evenmin als een plaatsbezoek; dat bijgevolg dit alles met de nodige omzichtigheid dient benaderd te worden;

Overwegende dat conform artikel 42 § 3 van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunningen de Bestendige Deputatie kennis neemt van de melding overname en hiervan ontvangst dient te melden;

Overwegende dat POWER OIL op 14.1.2002 een melding van overname heeft ingediend tov INTERNATIONAL PETROLEUM;

Overwegende dat de overname geschiedt op 1 handtekening;

Dat de overname op 15/1/2002 werd bezorgd aan de overlater, met het verzoek hierop te reageren binnen de 30 kalenderdagen; dat INTERNATIONAL PETROLEUM op 28/1/2002 schriftelijk verklaard heeft zich niet akkoord kan verklaren met de overzetting van de milieuvergunning; er moet desnoods een nieuwe aanvraag ingediend worden door diegene die het station zou willen uitbaten;

Overwegende dat de overlater gerechtelijke stappen heeft ondernomen omtrent bovenvermeld benzinestation; dat op 25/6/1999 hij gelijk heeft gekregen van de vrederechter (bevestigd in beroep door de rechtbank van eerste aanleg bij vonnis dd. 26/10/2001); dat kort samengevat de rechtbank omtrent de huurovereenkomst zegt dat die aangevangen is op 1.1.1991 om te eindigen op 31.12.1999; dat het verzoek tot huurhernieuwing derhalve buiten termijn is gesteld nu de aanvraag tot huurhernieuwing immers diende te geschieden tussen de 18e en de 15e van de maand voor het verstrijken van de huur; dat in beroep bevestigd werd dat INTERNATIONAL PETROLEUM het pand moet verlaten;

Overwegende dat art. 42 van Vlarem I inderdaad voorziet dat er steeds 2 handtekeningen moeten zijn; dat in casu echter niet valt in te zien waarop INTERNATIONAL PETROLEUM zich nog zou kunnen baseren om rechten te doen gelden op de lopende milieuvergunning; ze (beschikken) immers ingevolge de gerechtelijke uitspraak over geen recht op het betrokken pand; dat de uitspraak in beroep in die zin dan ook te beschouwen is als de ontbrekende handtekening;

Dat de einddatum van de lopende vergunning 22.3.2010 is; dat de inrichting onderworpen blijft aan de vroeger opgelegde en thans toepasselijke milieuvergunningsvoorwaarden;

Dat de verdeelslangen hier worden vermeld en opgenomen, daar ze destijds vermeld stonden op het plan dat gevoegd was bij besluit d.d. 22.3.1990;

Overwegende dat de inrichting onderworpen blijft aan de vroeger opgelegde en thans toepasselijke milieuvergunningsvoorwaarden; (...);

Overwegende dat in het auditoraatsverslag werd besloten tot de kennelijke onontvankelijkheid van het beroep daar de aktenaam van een overdracht van een inrichting niet als een administratieve handeling in de zin van

artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden beschouwd;

Overwegende dat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting zich niet akkoord verklaart met dit standpunt; dat hij dit standpunt zowel mondeling als in een pleitnota als volgt betwist :

"A. IN HOOFDORDE : De aangevochten beslissing is een niet-declaratieve 'uitvoerbare' beslissing.

1. BETREFFENDE DE ONTVANKELIJKHEID VAN VORDERING TOT NIETIGVERKLARING TEGEN DE BESLISSING DD. 7 MAART 2002 VAN DE BESTENDIGE DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN.

Het verslag van het auditoraat besluit tot de manifeste ontvankelijkheid, opwerpend dat de beslissing van de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen louter een 'melding' zou zijn en geen 'beslissing' in de zin van art. 14, eerste lid R.v.St.-wet;

De beslissing dd. 7 maart van de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen voldoet echter duidelijk aan alle voorwaarden gesteld door de jurisprudentie en rechtsleer inzake;

MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE vermelden hierbij volgende welbekende voorwaarden (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, 'Overzicht van het Belgisch administratief Recht', 1999, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen) :

1. Een 'uitvoerbare beslissing';
2. Een beslissing van een Belgische administratieve overheden;
3. Verzoeker dient voorafgaandelijk alle bij de wet georganiseerde beroepen hebben ingesteld;
4. Een eenzijdige beslissing;

Aan de laatste drie voorwaarden is in casu zeker voldaan, hetgeen in het verslag van het Auditoraat niet betwist wordt;

Een 'uitvoerbare beslissing'

Een beslissing van een Bestendige Deputatie tot kennisname van een melding van overdracht is een uitvoerbare beslissing in de zin dat zij rechtsgevolgen beoogt in het leven te roepen, hetgeen de voorwaarde voor een 'uitvoerbare beslissing' is (R.v.St., DE VOORZORG, nr. 38631, 3 februari 1992; J. BAERT, G. DEBERSAQUES, 'Administratieve Rechtsbibliotheek, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid', 1996, Brugge, Die Keure, p. 14);

De melding van ontvangst van een melding van overdracht houdt de bevestiging in dat deze overdracht op correcte wijze gemeld is, dat er een overdracht is en heeft als constitutief rechtsgevolg dat de vergunning betreffende de inrichting ook geldig blijft voor de overnemer van de inrichting;

In casu heeft de Beslissing van de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen als constitutief rechtsgevolg dat een vergunning op naam van verzoekende partij omgezet wordt in een vergunning op naam van POWER OIL;

Bovendien is deze beslissing meer dan enkel een declaratieve beslissing;

De Bestendige Deputatie heeft inzake deze namelijk een, zij het beperkte, beoordelingsmarge, hetgeen een duidelijke beslissingsbevoegdheid inhoudt;

Elke deputatie heeft bij een dergelijke beslissing de bevoegdheid en de plicht na te gaan of de melding wel op een geldige wijze gebeurd is;

Bij het nemen van deze beslissing kan zij advies inwinnen zoals bepaald in art. 42 VLAREM I, hetgeen wijst op een duidelijke beslissingsbevoegdheid, eventueel in functie van de geleverde adviezen;

Van een niet ingevulde of niet ondertekende melding kan een Deputatie uiteraard geen kennis nemen en deze ook niet meedelen, waardoor aan de verplichting van art. 42 niet voldaan is;

In casu werd de melding door POWER OIL niet gedaan overeenkomstig de bepalingen voorzien in art. 2, 42 en Bijlage 3 VLAREM I, waarin bepaald wordt dat de overdracht gemeld dient te worden door middel van een geschikt formulier, dat door beide partijen ondertekend dient te zijn;

Toch besloot de Bestendige Deputatie te beslissen de melding geldig als geldig te beschouwen;

Dat het hier over een weloverwogen keuze en niet om een loutere vaststelling gaat, moge onder meer ook blijken uit de motivering die de Bestendige Deputatie weergeeft :

'Overwegende dat art. 42 VLAREM I inderdaad voorziet dat er steeds 2 handtekeningen moeten zijn; dat in casu echter niet valt in te zien waarop INTERNATIONAL PETROLEUM zich nog zou kunnen baseren om rechten te doen gelden op de lopende milieuvergunning; ze beschikken immers ingevolge de gerechtelijke uitspraak over geen recht op het betrokken pand';

Uit deze keuzemogelijkheid blijkt duidelijk dat de beslissing allesbehalve louter declaratief is;

Een Bestendige Deputatie beoogt met een dergelijke beslissing wel degelijk een rechtsgevolg en is niet enkel een 'mededeling';

Bovendien blijkt hieruit dat de beslissing ook duidelijk strijdig is met de VLAREM-regelgeving en de Milieuvergunningsdecreet-wetgeving en de vordering naast ontvankelijk dus ook gegrond is;

Ook naar de vorm blijkt het duidelijk dat het hier om een beslissing met keuzemogelijkheden en rechtsgevolgen : de beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd en er wordt besloten in een enig middel tot de kennisname van de melding van overdracht, hoewel deze -gezien de ontbrekende handtekening- juridisch niet eens op geldige wijze is gebeurd;

Gezien het feit dat de beslissing hier (1) wel degelijk rechtsgevolgen in het leven roept en (2) voortvloeit uit een beoordelingsmarge en een duidelijke keuzemogelijkheid, is deze beslissing wel degelijk een administratieve rechtshandeling die een niet-declaratieve 'uitvoerbare beslissing' inhoudt;

Dat eerder beslist werd dat het niet melden van de overdracht niet het verval van de vergunning kan teweegbrengen, zoals voorzien in art. 42 VLAREM I, omdat deze sanctie niet gebaseerd is op de wettelijke bepalingen terzake, zijnde het Milieuvergunningsdecreet, doet niets af ter zake, zoals verder gestaafd wordt (cfr. Infra, sub III, A, 2);

Art. 42 VLAREM I is namelijk nog steeds van kracht (zij het dat de sanctie van verval niet langer toepasselijk is) en de toepasselijkheidsverklaring door de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen van dit artikel 42 en de verklaring dat ondanks de tekortkomingen in de vorm de melding toch een geldige melding uitmaakt, brengen nog steeds rechtsgevolgen teweeg, waardoor de beslissing een uitvoerbare handeling is;

2. BETREFFENDE DE RECHTSGEVOLGEN INGEVOLGE EEN BESLISSING INGEVOLGE ART. 19 MILIEUVERGUNNINGSDECREET EN ART. 42 VLAREM I

Om tot de onontvankelijkheid te besluiten, baseert het verslag van het Auditoraat zich op eerdere rechtspraak van de Raad van State, waarin

beslist werd dat het niet melden van de overdracht niet het verval van de vergunning tot gevolg had;

Het is juist dat er eerder door de Raad van State werd geoordeeld dat de in art. 42 VLAREM I vervatte sanctie van verval van de vergunning geen rechtsgrond vindt in het Milieuvergunningsdecreet en daardoor op basis van art. 159 G.W. buiten toepassing moet worden gelaten;

Dit neemt niet weg dat de verplichting tot melden nog steeds voorgeschreven blijft door art. 42 VLAREM I;

Het wegvallen van een sanctie op een regel kan niet gelijkgeschakeld worden met het wegvallen van deze regel en het wegvallen van alle andere gevolgen door het niet naleven van de regel;

Een Bestendige Deputatie kan zo zeker geen kennis nemen van een compleet foute melding, bijvoorbeeld een melding zonder het gebruiken van het formulier uit Bijlage 3 van VLAREM I en het totaal niet onderteken(en) van deze melding;

Het is juist dat de sanctie van dit artikel blijkbaar niet langer toepasselijk is wegens gebrek aan een wettelijke fundering, maar dit houdt helemaal niet in dat een dergelijke melding nog steeds constitutief is voor de overdracht van de vergunning;

Meer concreet houdt dit in dat in geval van niet-melding de vergunning inderdaad niet vervalt, maar dit houdt anderzijds dan ook weer niet in dat de vergunning in geval van niet-melding wel automatisch zou zijn overgedragen;

Er is namelijk een verschil tussen het feit dat de sanctie op het niet-ervullen van een bepaling wegvalt en anderzijds poneren dat het niet-ervullen van deze regel toch ipso facto de rechtsgevolgen zou meebrengen die het wel vervullen van deze regel inhoudt !;

Dit zijn twee totaal verschillende zaken;

De melding is dus nog steeds constitutief voor de behoorlijke overdracht van de vergunning;

De Bestendige Deputatie verklaart dit trouwens zelf in haar Besluit: 'Overwegende dat art. 42 van VlareM I voorziet dat er steeds 2 handtekeningen moeten zijn';

Na de eerdere beslissingen van de Raad van State is hieromtrent niets veranderd; Er kan maar overgedragen worden als er gemeld wordt; De plicht vervat in art. 42 VLAREM is namelijk nog steeds van kracht;

Het enige wat veranderd is, is de sanctie : in geval van niet-melding is er nu niet langer een verval van de vergunning;

In casu meldt POWER OIL niet op geldige wijze, namelijk via een geschikt formulier voorzien van twee handtekeningen, de overdracht;

Wel meldt hij op foutieve wijze, namelijk met één handtekening, de overdracht van een inrichting met een bijhorende vergunning op naam van verzoekende partij;

Ingevolge het ontbreken van een wettelijke funderingsgrond in het Milieuvergunningsdecreet houdt dit inderdaad in dat deze vergunning niet automatisch vervalt door een foutief melden door POWER OIL;

Wel houdt de foutieve melding van POWER OIL in dat, ten eerste, de Bestendige Deputatie niet kan melden dat er op geldige wijze melding van de overdracht is gebeurd, eenvoudigweg omdat dit niet op de door art. 2, 42 en Bijlage 3 VLAREM I voorgeschreven wijze gebeurd is;

Daarnaast houdt de foutieve melding tevens in dat, hoewel de vergunning dus niet vervalt, de vergunning die op naam stond van verzoekende partij en betrekking had op het goed van de heer SNAUWAERT, niet ineens betrekking heeft op het goed eigendom van de N.V. POWER OIL en op naam staat van de N.V. POWER OIL;

Het is niet omdat een sanctie die een bepaling voorschrijft niet wettelijk zou zijn, dat een Besluit van de Deputatie dat manifest strijdig is met de rest van deze bepaling geen machtsoverschrijding zou uitmaken;

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat op basis van de bewering van het Auditoraat dat het niet melden van een overdracht niet kan leiden tot het verval van de vergunning niet kan besloten worden tot de onontvankelijkheid van het onderhavig beroep;

Ten overvloede dient nog te worden opgemerkt dat deze discussie op zich reeds de grond van de zaak betreft en deze dan ook noodzakelijkerwijze ten gronde dient behandeld en onderzocht te worden;

Tevens blijkt uit het voorgaande dat het onderhavig beroep niet enkel ontvankelijk, maar tevens gegrond is, zodat enkel tot de nietigverklaring van de beslissing van de Bestendige Deputatie kan besloten worden;

B. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : de aangevochten beslissing is een declaratieve beslissing

In geval toch geoordeeld zou worden dat de Beslissing dd. 7 maart 2002 van de Bestendige Deputatie een zuivere declaratieve bestuurshandeling zou zijn, zoals het verslag van het Auditoraat besluit, dan is in casu een beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing nog steeds ontvankelijk;

Indien de vaststelling van de overheid namelijk onjuist is, dan kan de handeling toch worden aangevochten, omdat het dan noodzakelijkerwijze niet meer om een zuivere declaratieve maar om een constitutieve handeling gaat die eigen rechtsgevolgen beoogt te doen ontstaan en verder gaat dan het louter vaststellen van het bestaan ervan; (R.v.St.; RICHARD, nr. 34.290, 7 maart 1990; R.v.St., DE ROUCK, nr. 22.931, 11 februari 1983; J. BAERT, G. DEBERSAQUES, 'Administratieve Rechtsbibliotheek. Raad van State, Afdeling Administratie. 2. Ontvankelijkheid.', 1996, Brugge, Die Keure, p. 19);

Door het manifest onjuist karakter van de beslissing dat eigen - foutieve rechtsgevolgen, wordt de declaratieve beslissing a.h.w. dus toch een 'uitvoerbare handeling' en dus een aanvechtbare beslissing in de zin van art. 14 R.v.St.-wet;

De Rechtspraak van de Raad van State en de rechtsleer hieromtrent zijn erg duidelijk;

Door het foutief karakter van de beslissing, maakt het a.h.w. geen verschil meer of de beslissing aanvankelijk louter declaratief was of niet;

Elke overheid die in de uitoefening van haar opdracht rekening moet houden met een van rechtswege te ontstaan rechtseffect, vindt daarin de bevoegdheid om dat rechtseffect uitdrukkelijk vast te stellen, met het gevolg dat, ten aanzien van degene wiens rechtstoestand door dat van rechtswege te ontstaan rechtseffect gewijzigd wordt, die vaststelling, voor zover ze hem regelmatig wordt aangezegd, uitwerking heeft in de betrekking tussen die persoon en de belanghebbende overheid, onder voorbehoud van het annulatieberoep dat degene voor wie de vaststelling geldt binnen de normale beroepstermijn kan instellen, en, meer in het bijzonder, onder aanvoering van rechtmatigheidsbezwaar dat de regel, die door de overheid geacht wordt van rechtswege effect te hebben, dat effect niet heeft, of onder aanvoering van rechtmatigheidsbezwaar dat de rechtsregel op hem niet van toepassing is (R.v.St., DE ROUCK, nr. 22.931, 11 februari 1983);

In casu is het overduidelijk dat de vaststelling van de Bestendige Deputatie manifest onjuist is;

Dit is onbetwistbaar;

In haar beslissing beslist de Deputatie namelijk dat zij om niet ter zake doende redenen bij Besluit van een Provinciale instelling zal afwijken van

een Besluit van de Vlaamse Regering, gebaseerd op een wettelijke regelgeving;

Bovendien meent zij een melding met twee handtekening(en) te kunnen vaststellen, terwijl deze melding duidelijk slechts één handtekening bevatte, hetgeen een beslissing vormt die niet manifester onjuist kan zijn;

In de mate dat geoordeeld wordt dat een dergelijke beslissing van de Bestendige Deputatie enkel louter declaratief is, heeft de Deputatie niet eens de bevoegdheid hierover te oordelen en dient zij enkel vast te stellen dat de melding niet overeenkomstig in art. 2, 42 en bijlage 3 van VLAREM I vermelde bepalingen is en dat zij aldus de ontvangst niet kan melden;

Zij diende dan ook de melding van overdracht af te wijzen en er geen kennis van te nemen;

En zelfs al mocht zij toch over enige marginale beoordelingsmarge (zou) beschikken, dan nog kan de Bestendige Deputatie, door middel van haar Besluit niet afwijken van een Besluit van de Vlaamse Regering (VLAREM I); Hierbij dient namelijk opgemerkt te worden dat de Deputatie dit Besluit niet interpreteert, maar duidelijk motiveert hoe ze het hier zal overtreden;

Er kan dan ook niet anders besloten worden dan dat de desbetreffende beslissing manifest foutief is, hetgeen inhoudt dat (1) wel constitutionele rechtsgevolgen inhoudt, (2) de vordering tot nietigverklaring wel degelijk ontvankelijk is en (3) de beslissing van de Deputatie manifest onjuist is en machtsoverschrijding uitmaakt en in die zin nietig is;

Het verslag van het Auditoraat vermeldt dat verzoekende partij de schending van haar subjectief recht als exploitant inroept en zich tot de gewone rechter zou dienen te wenden;

Het is juist dat bij declaratieve beslissingen het onder meer gaat om het vaststellen van subjectieve rechten en dus de gewone rechter normaalgezien bevoegd is, doch, gezien de vaststelling van de overheid manifest onjuist is, dient deze handeling, toch voor de Raad van State kan worden aangevochten als zijnde een manifest onjuiste beslissing die eigen constitutionele rechtsgevolgen creëert (J. BAERT, G. DEBERSAQUES, 'Administratieve Rechtsbibliotheek. Raad van State, Afdeling Administratie. 2. Ontvankelijkheid', 1996, Brugge, Die Keure, p. 19);

Er kan dan ook niet anders besloten worden dat de vordering in casu ontvankelijk en gegrond is";

Overwegende dat zoals de auditeur ter terechtzitting stelt, de argumenten van de raadsman van de verzoekende partij een nader onderzoek vergen en de vordering niet als kennelijk onontvankelijk kan worden beschouwd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De n.v. POWER OIL wordt toegelaten in de debatten tussen te komen.

Artikel 2.

De debatten worden heropend.

Artikel 3.

Het door de Auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat wordt belast met het verder onderzoek van de zaak.

Artikel 4.

De zaak wordt verdergezet overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.